Recensie: The Brutalist *****

Lumière Antwerpen
maandag 10 februari 2025

foto © Universal Pictures

Recensie:
Met maar liefst 10 Oscarnominaties waaronder die voor beste film, beste regie en beste acteur, is The Brutalist wat ons betreft dé grote kanshebber om dit jaar de belangrijkste filmprijzen in de wacht te slepen. Het episch drama dat Brady Corbet regisseerde en waarvan ie co-auteur is, won eerder maar liefst drie Golden Globes die doorgaans een goede graadmeter vormen voor de Oscarrace: Adrien Brody werd bekroond als beste acteur in een dramafilm, Corbet werd gevierd als beste regisseur en de film werd ook beschouwd als de beste dramafilm van het afgelopen jaar. Op het filmfestival in Venetië won de prent daarnaast ook nog eens de Zilveren Leeuw. Al die awards zijn wat ons betreft volledig terecht.

Wie graag kiest voor een exclusieve ervaring kan The Brutalist in Cinema Lumière op het Antwerpse Zuid bekijken in het 35 mm VistaVision 8-perf formaat. Pellicule dus waardoor de rijke textuur, authentieke kleuren en dynamische contrasten in de beelden perfect tot hun recht komen. Wat de ervaring zo speciaal maakt, is dat de pellicule niet zoals bij 70 mm pellicule verticaal liep tijdens de opnames maar horizontaal, net zoals dat het geval is wanneer je analoge foto's neemt met een filmrolletje dus.
Om de landschappen en de architecturale lijnen te benadrukken, koos Corbet om te filmen in 35 mm, een techniek die populair was in de jaren '50 omdat het goedkoper was om er kopieën van te maken dan in 70 mm filmen terwijl de hoogst mogelijke kwaliteit gegarandeerd bleef. Bijkomende plus is dat die zo helemaal de sfeer uitademt hoe het 75 jaar geleden voelde om een bioscoopfilm te zien.
The Brutalist duurt 215 minuten inclusief een kwartier pauze met aftelklok waarbij we ook de muziek van Daniel Blumberg verder horen. Ook dat versterkt die heerlijke nostalgische kijkervaring bij Lumière Antwerpen. De break komt er mooi tussen twee delen. De film bestaat namelijk uit vier hoofdstukken, een ouverture, een eerste deel (The Enigma of Arrival), tweede deel (The Hard Core of Beauty) en sluit af met een epiloog.
Adrien Brody zet de Hongaars-Joodse brutalisme architect László Tóth, een fictief personage dat gebaseerd is op Marcel Breuer en Erno Goldfinger, neer die zijn vrouw Erzsébet (Felicity Jones) en nichtje Zsófia (Raffey Cassidy), die een wees is, eind jaren '40 in Europa heeft moeten achterlaten toen ie immigreerde naar de VS. Door een gebroken neus is ie tijdens de boottocht verslaafd geraakt aan opium, waar ie jaren nadien nog verder mee blijft worstelen.
Hij hoopt beide vrouwen terug te kunnen zien, en ook over te laten komen, wat uiteindelijk ook zal lukken. Wat hij echter niet weet, is dat zijn vrouw ernstig ziek is en aan osteoporose lijdt door ondervoeding tijdens

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.

de Holocaust.
Al snel komt Tóth echter tot de ontdekking dat ie niet gewenst is in de VS. Audrey (Emma Laird), de katholieke vrouw van zijn neef Attila (Alessandro Nivola), zorgt er namelijk voor dat haar man hem op den duur wegstuurt waardoor ie terug moet vallen op sociale huisvesting, door met verschillende lotgenoten dezelfde slaapzaal te delen. Ondertussen schept ie kolen om de kost te verdienen omdat ie ook niet langer mag werken voor de meubelzaak van Attila.
De rijke snobistische industrieel Harrison Lee Van Buren (Guy Pearce) weigerde hem namelijk te betalen toen Tóth en enkele werkmannen op vraag van zijn zoon Harry (Joe Alwyn) de bibliotheek van diens Bucks County landhuis renoveerden. Daarbij beschadigden ze een dakgoot en koepel. Maar vooral: Van Buren was niet opgezet met de verrassing van zijn zoon en verloor een dierbare dat weekend. Pas later zal ie beseffen dat hij een gerenommeerde Europese architect over de vloer had gekregen, pakte ie uit in een gespecialiseerd magazine met zijn bibliotheek met een interview en veel foto's, betaalt ie hem uiteindelijk toch uit en wil hij dat ie het Van Buren Community Center ontwerpt dat uiteindelijk omwille van allerlei problemen pas in 1973 zal afgewerkt worden.
Zelden vinden we een epiloog van enige meerwaarde, maar bij The Brutalist zorgt die net voor een bijzonder sterke catharsis die je niet onberoerd zal laten en je dan pas doet inzien waarom László Tóth er zelfs zijn eigen geld tegenaan wou gooien om het ontwerp trouw te realiseren zoals hij het voor ogen had.
Daarbij ging ie dus in tegen een andere architect die Harrison Lee Van Buren inhuurde om de haalbaarheid en vooral betaalbaarheid constant te toetsen. Tóth wou en zou dus géén artistieke compromissen sluiten en zou die man vlakaf als dom bestempelen en verwijten dat alle lelijkheid in de wereld door hem komt. De verticale lijnen in zijn ontwerp, de lichtinval die hoop uitstraalt en de afmetingen zijn cruciaal voor Tóth en het is dan dat de kijker te weten komt waarom. Kippenvel! Of zoals The Brutalist het stelt: de bestemming telt, niet de reis.
< Bert Hertogs >

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.